

Opinia Komitetu Regionów – Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną

(2013/C 356/18)

KOMITET REGIONÓW

- Podkreśla, że wniosek dotyczący dyrektywy przedstawia się w chwili, kiedy wiele państw członkowskich posiada już strategie planowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną; władze lokalne i regionalne odgrywają tu kluczową rolę. Zwraca uwagę, że wniosek nie powinien mieć wpływu na zakres kompetencji państw członkowskich i na podział kompetencji w państwach członkowskich w dziedzinie planowania przestrzennego.
- Uważa za otwartą kwestię tego, czy UE powinna przyjmować przepisy w tej dziedzinie, i sądzi, że trzeba również przyrzeć się sposobom, w jaki ma to czynić. Sugeruje, że wniosek w swoim obecnym brzmieniu łamie zasadę proporcjonalności.
- Sądzi, że wniosek dotyczący dyrektywy nie zapewnia wystarczającej elastyczności we wdrażaniu, gdyż: a) wykracza w niektórych państwach członkowskich poza ugruntowane nieformalne procedury zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną; b) szczególnie odnośnie do zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, bezpośrednio narusza kompetencje z zakresu polityki i praktyki planowania przestrzennego na poziomie lokalnym i/lub regionalnym.
- Zaznacza, że dyrektywa ramowa nie może ustalać zawartości planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.
- Uważa, że dyrektywa ramowa powinna określać wspólne zasady i ułatwiać współpracę transgraniczną oraz współpracę władz krajowych posiadających kompetencje w zakresie wybrzeża. Natomiast definicję strefy przybrzeżnej należy pozostawić organom państw członkowskich.
- Zaznacza, że proponowana dyrektywa w swoim obecnym brzmieniu będzie miała negatywne konsekwencje dla polityki i procedur planowania na poziomie lokalnym i regionalnym, gdyż plany zagospodarowania przestrzennego posiadające wymiar przybrzeżny zostaną poddane minimalnym wymogom sektorowym dotyczącym ich treści, co bardzo poważnie podważy autonomię organów ds. planowania, jeśli chodzi o poszukiwanie równowagi między wszystkimi stosownymi sposobami użytkowania danego obszaru.

Sprawozdawca	Paul O'DONOGHUE (IE/ALDE), członek Rady Hrabstwa Kerry oraz Władz Regionu Południowozachodniego
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną COM (2013) 133 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Popiera ogólne cele dyrektywy, a mianowicie zapewnienie skutecznego zarządzania działalnością morską, efektywnego korzystania z zasobów morskich, spójnego i opartego na dowodach podejmowania decyzji oraz wzmocnionej współpracy w dziedzinie zarządzania strefami morskimi i przybrzeżnymi, a także ułatwienie spójnego wdrażania najważniejszych celów UE ⁽¹⁾ i wniesienie wkładu w rozwój zrównoważony i rozwój „niebieskiej gospodarki”.

2. Z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz lepszej koordynacji między działalnością na lądzie i na morzu. Popiera spójną politykę europejską opartą na międzynarodowych najlepszych praktykach i uwzględniającą ustalone praktyki krajowe. Popiera także opracowanie wspólnych zasad dotyczących planowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną.

3. Podkreśla, że wiele państw członkowskich posiada już strategię planowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną bądź jest w trakcie ich opracowywania; władze lokalne i regionalne odgrywają tu kluczową rolę. Zwraca uwagę, że wniosek nie powinien mieć wpływu na zakres kompetencji państw członkowskich i na podział kompetencji w państwach członkowskich w dziedzinie planowania przestrzennego.

4. Jako że „planowanie przestrzenne obszarów morskich” wymaga regularnych uzgodnień między państwami, rola UE w tej dziedzinie powinna się ograniczać do ustalania ram lub norm proceduralnych.

5. Wyraża żal, że ocena skutków nie była przedmiotem ukierunkowanych konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi, które zajmują się planowaniem i są głównymi podmiotami odpowiadającymi za wdrażanie dyrektywy.

Podstawa prawna

6. Dostrzega, że wniosek dotyczący dyrektywy jest wynikiem wprowadzenia w 2007 r. zintegrowanej polityki morskiej oraz przyjęcia w 2012 r. strategii na rzecz „niebieskiego wzrostu”.

⁽¹⁾ W szczególności dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej, dyrektywa ptasia i siedliskowa oraz zmieniona wspólna polityka rybołówstwa.

Rozumie jednak szereg obaw wyrażonych w związku ze złożoną podstawą prawną dyrektywy.

7. W tym kontekście odnotowuje opinię Służby Prawnej Rady ⁽²⁾ w sprawie wykorzystania kilku podstaw prawnych we wniosku dotyczącym dyrektywy. Uważa, że potrzebna będzie większa jasność sytuacji, gdy Komisja Europejska będzie w przyszłości publikowała wnioski ustawodawcze z wykorzystaniem kilku podstaw prawnych lub art. 3 (TUE – spójność terytorialna), mogące mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na politykę i praktyczne działania w dziedzinie planowania przestrzennego w państwach członkowskich.

Zasady pomocniczości i proporcjonalności

8. Podkreśla, że w wyniku kontroli stosowania zasady pomocniczości przez parlamenty krajowe i regionalne wydano dziewięć negatywnych opinii ⁽³⁾. Zgadza się, że niektóre elementy dyrektywy nie spełniają w wystarczającym stopniu wymogów dotyczących konieczności i wartości dodanej prawodawstwa UE.

9. Odnotowuje następujące obawy związane z: a) zakresem kompetencji – brak jasnych kompetencji na poziomie UE (planowanie przestrzenne obszarów morskich i zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną w niektórych państwach członkowskich już obecnie leżą w gestii władz krajowych, regionalnych i/lub lokalnych); b) niedostatecznym uwzględnieniem w dyrektywie lokalnej/regionalnej specyfiki stref przybrzeżnych oraz istniejących praktyk z zakresu planowania i zarządzania; c) zasadnością wykorzystania prawodawstwa UE do rozwiązania konkretnych kwestii transgranicznych oraz adekwatnością kształtowania przez UE współpracy z krajami trzecimi, jeśli istnieją już międzynarodowe konwencje morskie.

10. Uważa za otwartą kwestię tego, czy UE powinna przyjmować przepisy w tej dziedzinie, i sądzi, że trzeba również przyjrzeć się sposobom, w jaki ma to czynić. Sugeruje, że wniosek w swoim obecnym brzmieniu łamie zasadę proporcjonalności.

11. Jest zdania, że dyrektywa ma zbyt nakazowy charakter, i nie zgadza się z wykazem wymagań minimalnych zawartych w art. 6–8, gdyż ograniczają one możliwość ustalania priorytetów przez władze lokalne i regionalne i stoją w sprzeczności z twierdzeniem, iż dyrektywa ma charakter jedynie proceduralny i nie ingeruje w szczegóły planowania.

⁽²⁾ Opinia Służby Prawnej Rady z 12 lipca 2013 r. (12283/13).

⁽³⁾ Negatywne opinie wraz z uzasadnieniem przedstawiły Bułgaria, Niemcy, Finlandia, Irlandia, Litwa, Niderlandy, Polska i Szwecja, zaś pozytywne Portugalia i Rumunia.

12. Sądzi, że dyrektywa nie zapewnia wystarczającej elastyczności we wdrażaniu, gdyż: a) wykracza w niektórych państwach członkowskich poza ugruntowane nieformalne procedury zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną; b) szczególnie odnośnie do zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, bezpośrednio narusza kompetencje z zakresu polityki i praktyki planowania przestrzennego na poziomie lokalnym i/lub regionalnym.

13. Ponadto kwestionuje nakazowe podejście do innych aspektów wniosku, takich jak ustalenie ram czasowych przeglądu planów i strategii (art. 6) oraz wymogi dotyczące sprawozdawczości (art. 15). Sądzi, że związany z tym wzrost obciążeń biurokratycznych i administracyjnych oraz dodatkowe koszty związane z wdrażaniem dyrektywy, zwłaszcza na szczeblu lokalnym, jeszcze bardziej podważają wartość dodaną.

14. Wyraża zastrzeżenia co do proponowanego wykorzystania dalszych aktów wykonawczych na etapach operacyjnych prowadzących do ustanowienia planów i strategii (art. 16). Uważa, że wykraczają one poza zakres tego, co jest wymagane w celu ułatwienia spełnienia obowiązków wynikających z dyrektywy, i zdają się sugerować, iż zdaniem Komisji dyrektywa w obecnej formie wymaga dalszego wzmocnienia. Powinno się ponownie rozważyć proponowane wykorzystanie aktów wykonawczych, tak aby ograniczały się one jedynie do aspektów proceduralnych.

Planowanie przestrzenne obszarów morskich

15. W pełni popiera uczynienie z planowania przestrzennego obszarów morskich wielosektorowego narzędzia ułatwiającego wdrażanie podejścia ekosystemowego, wspierającego racjonalne korzystanie z zasobów morskich, pozwalającego pogodzić prowadzone w tym samym czasie działania i zmniejszyć wpływ na środowisko morskie oraz zapewniającego obszarom przybrzeżnym i morskim odporność na skutki zmiany klimatu. Popiera podejście oparte na planowaniu, które zapewnia jasne przepisy sprzyjające długoterminowym inwestycjom i tym samym zwiększające wpływ działalności morskiej na realizację celów strategii „Europa 2020”.

16. Podkreśla, że planowanie przestrzenne obszarów morskich musi zostać opracowane jako neutralne narzędzie o pewnym stopniu elastyczności, aby uwzględnić odpowiednie procesy polityczne dla różnych środowisk morskich. Wzywa do wyjaśnienia zakresu podejścia ekosystemowego przyjętego we wniosku dotyczącym dyrektywy, gdyż trzeba będzie zapewnić równowagę między rozwojem gospodarczym a ochroną środowiska. Odrzuca więc odgórnie ustalone priorytety i wymagania minimalne dotyczące planów zarządzania oraz wykorzystanie planowania przestrzennego obszarów morskich jako instrumentu gwarantującego wdrażanie celów politycznych wytyczonych dla poszczególnych sektorów.

17. Sądzi, że dyrektywa w obecnym brzmieniu jest zbyt szczegółowa i niewystarczająco elastyczna, aby można było w pełni uwzględnić istniejące praktyki w dziedzinie planowania przestrzennego obszarów morskich, potrzebę zapewnienia, by priorytety z zakresu zarządzania były nadal ustalane na poziomie krajowym lub niższym niż krajowy, oraz regionalną specyfikę zasobów morskich.

18. Popiera jednakże przyjęcie dyrektywy ramowej w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich w Unii Europejskiej, co, uwzględniając obecne praktyki w niektórych państwach członkowskich, powinno doprowadzić do wprowadzenia obowiązku przygotowania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, ustalenia wspólnych zasad i minimalnych wymogów dotyczących współpracy transgranicznej oraz koordynacji planów, a także opracowania zasad dotyczących pogodzenia konkurencyjnych sposobów wykorzystywania przestrzeni morskiej i konkurencyjnych celów różnych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

19. Zaznacza, że dyrektywa ramowa nie może ustalać zawartości planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

20. Podkreśla, że w kontekście wspierania planowania przestrzennego obszarów morskich niebieska gospodarka wymaga zintegrowanego zarządzania, dla którego planowanie to stanowi część rozwiązania, lecz nie jedyną rozwiązanie. Trzeba także usprawnić zarządzanie obszarami morskimi.

21. Jest więc zaskoczony, że mimo swego nakazowego charakteru dyrektywa milczy na temat zasad zarządzania. Sądzi, że polityka morska i w szczególności planowanie przestrzenne obszarów morskich wymagają wielopoziomowego i ponadsektorowego podejścia do zarządzania i przyznaje, że o ile państwa członkowskie zachowują uprawnienia w dziedzinie administrowania wodami terytorialnymi i WSE, to władze lokalne i regionalne mogą, z uwagi na swoje kompetencje w dziedzinie planowania przestrzennego i zarządzania, zapewnić spójność i koordynację między planowaniem przestrzennym obszarów morskich i lądowych.

Zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną

22. Podkreśla, że od długiego czasu opowiadał się za zintegrowanym zarządzaniem strefą przybrzeżną (ICM, wcześniej ICZM), i odnotowuje, że może ono odgrywać znaczącą rolę w zapewnianiu synergii między ramami planowania dotyczącymi środowiska morskiego i lądowego oraz w budowaniu konsensusu wśród zainteresowanych podmiotów.

23. Zwraca uwagę na definicję strefy przybrzeżnej (art. 3 ust. 1), a zwłaszcza na jej skutki dla organów lokalnych i regionalnych zajmujących się planowaniem. W szczególności uważa, iż włączenie do strefy od strony morza całości mórz terytorialnych oznacza, że staje się ona bardzo szeroka i wykracza poza zasięg obecnych organów ds. planowania (również ich zasobów ludzkich i finansowych) w wielu państwach członkowskich. Definicja strefy od strony lądu jest niejasna i wyraźnie widać jej bezpośredni wpływ na istniejące praktyki dotyczące wykorzystania gruntów i planowanie przestrzenne.

24. Uważa, że dyrektywa ramowa powinna określać wspólne zasady i ułatwiać współpracę transgraniczną oraz współpracę władz krajowych posiadających kompetencje w zakresie wybrzeża. Natomiast definicję strefy przybrzeżnej należy pozostawić organom państw członkowskich, stosownie do potrzeby oraz polityki i praktyki planowania w ramach ich właściwości.

25. Sądzi, że należy bardziej kompleksowo podejść do ząębiana się planowania w kontekście morskim i lądowym, mając na uwadze, że powiązania między lądem a morzem wychodzą poza strefę przybrzeżną (np. wpływ dorzeczy w głębi lądu, wpływ portów jako regionalnych węzłów rozwoju, wzajemne powiązania tras transportowych, systemy wytwarzania i przesyłu energii itp.) oraz proponuje, by pozostawić państwom członkowskim większą elastyczność w ustalaniu, jakie instrumenty wykorzystać, aby umożliwić skuteczną koordynację działań lądowych i morskich.

26. Dlatego kwestionuje sens zmiany obecnego nieformalnego podejścia do zarządzania w dodatkowe formalne narzędzie planowania. Nie jest przekonany co do sformułowania w art. 2 ust. 3 „Przepisy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w odniesieniu do planowania przestrzennego i urbanistyki”, gdyż postrzega uregulowania dotyczące zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną jako uregulowania dotyczące lądowego planowania przestrzennego. Te ostatnie leżą głównie w gestii państw członkowskich, chociaż w niektórych krajach UE wspomniane kompetencje legislacyjne należą do regionów. Uważa, że wdrożenie dyrektywy będzie miało bezpośredni wpływ na praktykę w zakresie planowania na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym i z tego powodu wysuwa poważne zastrzeżenia wobec wprowadzenia obowiązku opracowania strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną we wszystkich nadbrzeżnych państwach członkowskich (4).

27. Przypomina o zaleceniu dotyczącym ICZM, w którym stwierdzono, iż „z uwagi na różnorodność warunków w strefach przybrzeżnych oraz ramy prawne i administracyjne w państwach członkowskich cel proponowanego działania (*wdrożenia ICZM w Europie*) można osiągnąć najlepiej poprzez wytyczne na poziomie wspólnotowym” (5). Twierdzi, że sytuacja nie uległa od tego czasu zmianie i wyraża ubolewanie, że Komisja nie rozważyła w pełni wszystkich niewiążących możliwości wzmocnienia stosowania zintegrowanego zarządzania.

28. Niemniej sądzi, że zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną musi nadal odgrywać ważną rolę, uzupełniając planowanie przestrzenne obszarów morskich, wspierając zarządzanie zasobami strefy przybrzeżnej i angażując zainteresowane podmioty. Wzywa Komisję, by przyjrzała się sposobom promowania tych działań za pośrednictwem bardziej stosownych niewiążących środków. Proponuje, by państwa członkowskie oszacowały, jakie konkretne działania należy podjąć celem zapewnienia większej spójności między planowaniem przestrzennym obszarów morskich i lądowych.

Wpływ na poziomie lokalnym i regionalnym

29. Podkreśla rolę władz lokalnych i regionalnych w polityce planowania przestrzennego, w tym w ramach istniejących praktyk w dziedzinie planowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. Podkreśla również, iż władze te już obecnie zajmują się dwustronną koordynacją transgraniczną w ramach polityki planowania przestrzennego.

(4) Konwencja barcelońska nakłada już pewne zobowiązania na państwa członkowskie w basenie Morza Śródziemnego.

(5) Zalecenie dotyczące wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie (2002/413/WE), motyw 17.

30. Popiera istniejące inicjatywy z zakresu współpracy regionalnej na poziomie makroregionalnym lub dotyczące basenów morskich. Ubolewa, że w dyrektywie nie wspomniano wyraźnie o zróżnicowaniu środowiska morskiego i nie przewidziano ściślejszej współpracy, która uwzględniałaby tę specyfikę regionalną. Ponadto sądzi, że potrzebne będą uregulowania dotyczące nieprzewidywalnych sytuacji w relacjach z niektórymi krajami trzecimi i złożonego charakteru regionów najbardziej oddalonych.

31. Sądzi, że potencjalne zamierzone i niezamierzone skutki dyrektywy na poziomie lokalnym i regionalnym będą poważne, zwłaszcza jeśli chodzi o wpływ na obecne kompetencje tych władz w zakresie polityki i praktycznych rozwiązań dotyczących planowania oraz nałożenie dodatkowych obciążeń administracyjnych i finansowych.

32. Zaznacza, że proponowana dyrektywa w swoim obecnym brzmieniu będzie miała negatywne konsekwencje dla polityki i procedur planowania na poziomie lokalnym i regionalnym, gdyż plany zagospodarowania przestrzennego posiadające wymiar przybrzeżny zostaną poddane minimalnym wymogom sektorowym dotyczącym ich treści, co bardzo poważnie podważa autonomię organów ds. planowania, jeśli chodzi o poszukiwanie równowagi między wszystkimi stosownymi sposobami użytkowania danego obszaru.

33. Jest zdania, że proponowany harmonogram przygotowania planów morskich i strategii dla stref przybrzeżnych w ciągu 36 miesięcy od wejścia w życie dyrektywy jest bardzo ambitny. Zaznacza, że spełnienie tego wymogu w państwach, w których planowanie przestrzenne obszarów morskich i zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną znajdują się w powijakach, będzie niemożliwe, proponuje więc przedłużenie tego okresu.

34. Kwestionuje logiczność wymogu przeglądu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zarządzania strefą przybrzeżną przynajmniej co 6 lat, gdyż będzie to trudne i kosztowne dla właściwych władz i nie zawsze zgodne z ugruntowanymi cyklami przeglądu planów w państwach członkowskich.

35. Podkreśla, że wdrażanie będzie stanowić znaczne dodatkowe obciążenia dla organów ds. planowania na poziomie lokalnym i regionalnym. Aby zapewnić przestrzeganie postanowień dyrektywy, władze te będą musiały w czasach ograniczeń budżetowych znaleźć dodatkowe zasoby finansowe i ludzkie, w tym odpowiednio wykwalifikowanych specjalistów do spraw zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, których jest niewielu.

36. Z niepokojem odnotowuje, że Komisja nie przygotowała szczegółowej oceny zakresu dodatkowych obciążeń administracyjnych i kosztów wdrażania, których lwią część poniosą władze samorządowe. Twierdzi, że wpływ ten podważa wartość dodaną tejże dyrektywy z punktu widzenia władz lokalnych i regionalnych.

37. Dlatego też proponuje, aby Komisja Europejska przeprowadziła szczegółową ocenę ex ante: (a) wpływu dyrektywy na obecną politykę i praktykę w zakresie planowania w regionach przybrzeżnych oraz (b) dodatkowych kosztów wdrożenia dyrektywy, zwłaszcza na poziomie lokalnym i regionalnym.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Motyw 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W zintegrowanej polityce morskiej wskazano planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną jako przekrojowy instrument polityczny, adresowany do władz publicznych i zainteresowanych stron, który należy stosować w sposób skoordynowany i zintegrowany. Stosowanie podejścia ekosystemowego przyczyni się do propagowania zrównoważonego wzrostu gospodarki morskiej i przybrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.</p>	<p>W zintegrowanej polityce morskiej wskazano planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną jako przekrojowy instrument polityczny, adresowany do władz publicznych i zainteresowanych stron, który należy stosować w sposób skoordynowany, i zintegrowany i <u>transgraniczny</u>. Stosowanie podejścia ekosystemowego przyczyni się do propagowania zrównoważonego wzrostu gospodarki morskiej i przybrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.</p>

Uzasadnienie

W wypadku zintegrowanej polityki morskiej niezbędne jest wzmocnienie współpracy transgranicznej, zwłaszcza przy planowaniu przestrzennym obszaru morskiego i zintegrowanym zarządzaniu stref przybrzeżnych.

Poprawka 2

Motyw 12

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>O ile zadaniem Unii jest ustanowienie przepisów dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o tyle państwa członkowskie i ich właściwe organy są nadal odpowiedzialne za wytworzenie i określenie, w granicach swoich wód morskich i w strefach przybrzeżnych, zawartości takich planów i strategii, w tym rozdziału przestrzeni morskiej między różne działania sektorowe.</p>	<p>O ile zadaniem Unii jest ustanowienie przepisów ram dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o tyle państwa członkowskie i ich właściwe organy są nadal odpowiedzialne za wytworzenie i określenie, w granicach swoich wód morskich i w strefach przybrzeżnych, zawartości takich planów i strategii, w tym rozdziału przestrzeni morskiej między różne działania sektorowe i <u>sposoby wykorzystania przestrzeni morskiej</u>.</p>

Poprawka 3

Art. 3 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>„zintegrowana polityka morska” (Integrated Maritime Policy, zwana dalej IMP) oznacza politykę Unii ukierunkowaną na wspieranie skoordynowanego i spójnego procesu podejmowania decyzji w celu osiągnięcia maksymalnego zrównoważonego rozwoju, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych regionów Unii, a także sektorów morskich, poprzez spójne strategie polityczne związane z sektorem morskim oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;</p>	<p>„zintegrowana polityka morska” (Integrated Maritime Policy, zwana dalej IMP) oznacza politykę Unii ukierunkowaną na wspieranie skoordynowanego i spójnego, <u>międzysektorowego i transgranicznego zarządzania obszarami morskimi</u> procesu podejmowania decyzji w celu osiągnięcia maksymalnego zrównoważonego rozwoju, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych regionów Unii, a także sektorów morskich, poprzez spójne strategie polityczne związane z sektorem morskim oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;</p>

Poprawka 4

Artykuł 5

Cele planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategiach zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną stosuje się podejście ekosystemowe w celu ułatwienia współistnienia konkurujących ze sobą działalności sektorowych w wodach morskich i w strefach przybrzeżnych oraz zapobiegania konfliktom między nimi; ich celem jest przyczynić się do:</p> <p>(a) ...</p> <p>(b) ...</p>	<p>W planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategiach zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną stosuje się podejście ekosystemowe w celu ułatwienia współistnienia konkurujących ze sobą działalności sektorowych w wodach morskich i w strefach przybrzeżnych oraz zapobiegania konfliktom między nimi; <u>określa się w nich cele, które mogą obejmować przyczynianie ich celem jest przyczynić się do:</u></p> <p>(a) ...</p> <p>(b) ...</p>

Uzasadnienie

Trzeba jasno wskazać, że cele zaproponowane w tekście mają charakter przykładowy. Należy zapewnić wystarczającą elastyczność, aby umożliwić właściwym władzom ustalanie priorytetów i sposobów ich realizacji zgodnie z potrzebami środowiska morskiego na danym obszarze.

Poprawka 5

Artykuł 6

Wspólne minimalne wymagania dotyczące planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną ustanawiają działania operacyjne zmierzające do osiągnięcia celów określonych w art. 5, z uwzględnieniem wszystkich istotnych działań i środków, które mają do nich zastosowanie.</p> <p>2. Czyniąc to, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną przynajmniej:</p> <p>a) są ze sobą skoordynowane, o ile nie są zintegrowane;</p> <p>b) zapewniają skuteczną współpracę transgraniczną między państwami członkowskimi, a także między organami krajowymi i zainteresowanymi stronami odpowiednich polityk sektorowych;</p> <p>c) określają transgraniczne skutki planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w odniesieniu do wód morskich i stref przybrzeżnych będących pod władzą lub jurysdykcją państw trzecich tego samego regionu lub podregionu morskiego i związanych z nim stref przybrzeżnych oraz podejmują te kwestie we współpracy z właściwymi organami tych państw zgodnie z art. 12 i 13.</p> <p>3. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną podlegają przeglądowi co najmniej raz na sześć lat.</p>	<p>1. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną ustanawiają działania operacyjne zmierzające do osiągnięcia celów określonych w art. 5, z uwzględnieniem wszystkich istotnych działań i środków, które mają do nich zastosowanie.</p> <p>2. Czyniąc to, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną przynajmniej:</p> <p>a) są ze sobą skoordynowane, o ile nie są zintegrowane;</p> <p>b) zapewniają skuteczną współpracę transgraniczną między państwami członkowskimi, a także między organami krajowymi i zainteresowanymi stronami odpowiednich polityk sektorowych;</p> <p>c) określają transgraniczne skutki planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w odniesieniu do wód morskich i stref przybrzeżnych będących pod władzą lub jurysdykcją państw trzecich tego samego regionu lub podregionu morskiego i związanych z nim stref przybrzeżnych oraz podejmują te kwestie we współpracy z właściwymi organami tych państw zgodnie z art. 12 i 13.</p> <p>3. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną podlegają przeglądowi <u>zgodnie z krajowym cyklem przeglądu planów co najmniej raz na sześć lat.</u></p>

Uzasadnienie

Cykle wykonawcze będą musiały różnić się w zależności od państwa członkowskiego, aby zmniejszyć obciążenia związane z wymogami administracyjnymi i zapewnić na etapie wdrażania dyrektywy zgodność z istniejącymi już od dawna praktykami w państwach członkowskich.

Poprawka 6

Artykuł 7

Szczegółowe wymagania minimalne dotyczące planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich zawierają przynajmniej zmapowane przedstawienie wód morskich, które określa rzeczywiste i potencjalne rozłożenie czasowe i przestrzenne wszystkich odnośnych działań sektora morskiego.</p> <p>2. Przy opracowywaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie uwzględniają przynajmniej wymienione poniżej formy działalności:</p> <p>a) instalacje do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,</p> <p>b) urzędnictwa i infrastruktury do wydobywania ropy naftowej i gazu,</p> <p>c) morskie szlaki transportowe,</p> <p>d) przebieg podwodnych kabli i rurociągów,</p> <p>e) łowiska,</p> <p>f) miejsca hodowli ryb,</p> <p>g) obszary chronione.</p>	<p>1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich zawierają przynajmniej zmapowane przedstawienie wód morskich, które określa rzeczywiste i potencjalne rozłożenie czasowe i przestrzenne wszystkich odnośnych działań sektora morskiego.</p> <p>2. Przy opracowywaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie uwzględniają przynajmniej wymienione poniżej formy działalności, <u>które uznają za właściwe, np.:</u></p> <p>a) instalacje do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,</p> <p>b) urzędnictwa i infrastruktury do wydobywania ropy naftowej i gazu,</p> <p>c) morskie szlaki transportowe <u>i obszary nawigacji rekreacyjnej,</u></p> <p>d) przebieg podwodnych kabli i rurociągów,</p> <p>e) łowiska,</p> <p>f) miejsca hodowli ryb,</p> <p>g) obszary chronione.</p> <p>h) <u>strefy portowe (handel, rybołówstwo, rekreacja).</u></p>

Uzasadnienie

Należy zapewnić wystarczającą elastyczność, aby umożliwić właściwym władzom ustalanie priorytetów i sposobów ich realizacji zgodnie z potrzebami środowiska morskiego na danym obszarze.

Rekreacja jest bardzo rozwinięta w niektórych regionach Europy. Należy zatem uwzględnić tę działalność w planowaniu przestrzennym i wziąć też pod uwagę strefy portowe, które są istotnymi elementami planowania obszarów morskich, ale również lądowych (sieć drogową i kolejową).

Poprawka 7

Artykuł 8

Szczegółowe wymagania minimalne dotyczące strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną zawierają przynajmniej wykaz istniejących środków stosowanych w strefie przybrzeżnej oraz analizę potrzeb w zakresie dodatkowych działań. Strategie zapewniają zintegrowane i międzysektorowe wdrażanie polityki oraz uwzględniają interakcje między działaniami lądowymi i morskimi.</p>	<p>1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną zawierają przynajmniej wykaz istniejących środków stosowanych w strefie przybrzeżnej oraz analizę potrzeb w zakresie dodatkowych działań. Strategie zapewniają zintegrowane i międzysektorowe wdrażanie polityki oraz uwzględniają interakcje między działaniami lądowymi i morskimi.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. Przy opracowywaniu strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie uwzględniają przynajmniej wymienione poniżej formy działalności:	2. Przy opracowywaniu strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie uwzględniają przynajmniej wymienione poniżej formy działalności:
a) wykorzystanie konkretnych zasobów naturalnych, w tym instalacji do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,	a) wykorzystanie konkretnych zasobów naturalnych, w tym instalacji do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,
b) rozwój infrastruktury, zakładów energetycznych, transportu, portów, zakładów i obiektów morskich oraz innych obiektów, w tym także zielonej infrastruktury,	b) rozwój infrastruktury, zakładów energetycznych, transportu, portów, zakładów i obiektów morskich oraz innych obiektów, w tym także zielonej infrastruktury,
c) rolnictwo i przemysł,	c) rolnictwo i przemysł,
d) rybołówstwo i akwakulturę,	d) rybołówstwo i akwakulturę,
e) ochronę i odtworzenie ekosystemów przybrzeżnych i zarządzanie nimi, usługi ekosystemowe i przyrodę, krajobraz przybrzeżny i wyspy,	e) ochronę i odtworzenie ekosystemów przybrzeżnych i zarządzanie nimi, usługi ekosystemowe i przyrodę, krajobraz przybrzeżny i wyspy,
f) łagodzenie skutków zmiany klimatu i dostosowanie się do niej.	f) łagodzenie skutków zmiany klimatu i dostosowanie się do niej.

Uzasadnienie

Komitet jest zdania, że przepisy dotyczące zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną stanowią odpowiednik przepisów dotyczących planowania przestrzennego, które leży w gestii państw członkowskich. Ponadto nie widzi specjalnie wartości dodanej w sformalizowaniu istniejącego nieformalnego narzędzia zarządzania.

Poprawka 8

Artykuł 14

Właściwe organy

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Każde państwo członkowskie wyznacza w odniesieniu do każdej strefy przybrzeżnej oraz każdego regionu lub podregionu morskiego organ lub organy właściwe w sprawach dotyczących wdrożenia niniejszej dyrektywy, także w celu zapewnienia współpracy z innymi państwami członkowskimi, jak określono w art. 12, i współpracy z państwami trzecimi, jak określono w art. 13.	1. Każde państwo członkowskie, <u>uwzględniając potrzebę solidnego wielopoziomowego sprawowania rządów i przyjęcia podejścia międzysektorowego</u> , wyznacza w odniesieniu do każdej strefy przybrzeżnej oraz każdego regionu lub podregionu morskiego organ lub organy właściwe w sprawach dotyczących wdrożenia niniejszej dyrektywy, także w celu zapewnienia współpracy z innymi państwami członkowskimi, jak określono w art. 12, i współpracy z państwami trzecimi, jak określono w art. 13.
2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz właściwych organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy.	2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz właściwych organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy.
3. Jednocześnie państwa członkowskie przesyłają do Komisji wykaz swoich właściwych organów przy tych organach międzynarodowych, w których pracach uczestniczą i które są właściwe do spraw wdrażania niniejszej dyrektywy.	3. Jednocześnie państwa członkowskie przesyłają do Komisji wykaz swoich właściwych organów przy tych organach międzynarodowych, w których pracach uczestniczą i które są właściwe do spraw wdrażania niniejszej dyrektywy.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.	4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.

Uzasadnienie

Uwypuklenie w tekście potrzeby wdrażania dyrektywy w oparciu o wielopoziomowe sprawowanie rządów.

Poprawka 9

Artykuł 16

Akty wykonawcze

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy dotyczące:</p> <p>a) specyfikacji eksploatacyjnych w zakresie zarządzania danymi, o których mowa w art. 10, pod warunkiem że nie zostały ustanowione za pomocą innych aktów prawnych UE, takich jak dyrektywy 2007/2/WE i 2008/56/WE,</p> <p>— w sprawie udostępniania danych oraz łączenia z istniejącymi procesami zarządzania i gromadzenia danych; oraz</p> <p>b) etapów operacyjnych prowadzących do ustanowienia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oraz sprawozdawczości odnoszące się do</p> <p>— spójności obowiązków sprawozdawczych wynikających z niniejszej dyrektywy z innymi odnośnymi przepisami unijnymi;</p> <p>— cykli monitorowania i przeglądu;</p> <p>— współpracy transgranicznej;</p> <p>— konsultacji społecznych.</p> <p>2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust.1, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 2.</p>	<p>1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy dotyczące:</p> <p>a) specyfikacji eksploatacyjnych w zakresie zarządzania danymi, o których mowa w art. 10, – pod warunkiem że nie zostały ustanowione za pomocą innych aktów prawnych UE, takich jak dyrektywy 2007/2/WE i 2008/56/WE,</p> <p>— w sprawie udostępniania danych oraz łączenia z istniejącymi procesami zarządzania i gromadzenia danych; oraz</p> <p>b) etapów operacyjnych prowadzących do ustanowienia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oraz sprawozdawczości odnoszące się do</p> <p>— spójności obowiązków sprawozdawczych wynikających z niniejszej dyrektywy z innymi odnośnymi przepisami unijnymi;</p> <p>— cykli monitorowania i przeglądu;</p> <p>— współpracy transgranicznej;</p> <p>— konsultacji społecznych.</p> <p>2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust.1, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 2.</p>

Uzasadnienie

Istnieją ważne zastrzeżenia dotyczące stosowania aktów wykonawczych, zwłaszcza gdy chodzi o aspekty operacyjne prowadzące do ustanowienia planów i strategii, które wykraczają poza zakres tego, co jest wymagane w celu ułatwienia spełnienia obowiązków wynikających z tej dyrektywy.

Bruksela, 9 października 2013 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO